

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania J.J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z odwołania J.J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K. o emeryturę – oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt IV U (...), oddalającego odwołanie J.J. od decyzji organu rentowego z 21 października 2014 r. odmawiającej przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W ocenie skarżącego istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wskazano, że: „w przedmiocie pracy w warunkach szczególnych sądy powszechne i Sąd Najwyższy wypowiadał się wielokrotnie, jakkolwiek na przestrzeni ostatnich lat pojawiło się wiele sprzecznych ze sobą orzeczeń, odmiennie interpretujących pojęcie pracy w warunkach szczególnych, czego dowodzi także orzeczenie Sądu Apelacyjnego w (...)”. Jako przykłady „orzeczeń przemawiających za słusnością tezy ubezpieczonego...” wskazano: „a) Wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 czerwca 2015 r. III AUa (...) - dotyczy elektromontera zajmującego się bieżącą konserwacją i naprawą urządzeń służących do produkcji cementu (Dział XIV, poz. 25 Wykazu A), orzeka, o wykonywaniu pracy elektromontera w cementowni w warunkach szczególnych, że nie jest niezbędne wykonywanie prac wymienionych w wykazie dla danej branży, by praca mogła być uznana za pracę w szczególnych warunkach (przenosząc na grunt niniejszej sprawy - nie jest niezbędne wykonywanie pracy stricte związanej z produkcją materiałów budowlanych, by praca przy ich wytwarzaniu była uznana za wykonywaną w szczególnych warunkach), b) Wyrok Sądu Okręgowego w E. z 23 lutego 2015 r. IV U (...) - dotyczy elektryka instalacji i urządzeń elektrycznych w przedsiębiorstwie o tożsamym profilu, jak zakłady pracy ubezpieczonego w niniejszej sprawie, orzeka, że wykonywanie pracy w warunkach szczególnych przy obsłudze linii produkcyjnej cegieł jest pracą w warunkach szczególnych, orzeka także, że nie jest niezbędne wykonywanie prac wymienionych w wykazie dla danej branży, by praca mogła być uznana za pracę w szczególnych warunkach (przenosząc na grunt niniejszej sprawy - nie jest niezbędne wykonywanie pracy stricte związanej z produkcją materiałów budowlanych, by praca przy ich wytwarzaniu była uznana za wykonywaną w szczególnych warunkach), c) Wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 listopada 2016 r. III AUa (...) - dotyczy kierownika budowy sprawującego nadzór nad pracami wymienionymi w wykazie, osobiście niewykonywającego prac wymienionych w wykazie, orzeka, że nie jest niezbędne wykonywanie prac wymienionych w wykazie dla danej branży, by praca mogła być uznana za pracę w szczególnych warunkach (przenosząc na grunt niniejszej sprawy - nie jest niezbędne wykonywanie pracy stricte związanej z produkcją materiałów

budowlanych, by praca przy ich wytwarzaniu była uznana za wykonywaną w szczególnych warunkach), d) Wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 października 2016 r. III AUa (...) - dotyczy osoby nadzorującej pracowników wykonujących prace wymienione w wykazie, osobiście niewykonywającej prac wymienionych w wykazie, orzeka, że nie jest niezbędne wykonywanie prac wymienionych w wykazie dla danej branży, by praca mogła być uznana za pracę w szczególnych warunkach (przenosząc na grunt niniejszej sprawy - nie jest niezbędne wykonywanie pracy stricte związanej z produkcją materiałów budowlanych, by praca przy ich wytwarzaniu była uznana za wykonywaną w szczególnych warunkach);

2) Wyroki przytoczone w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego (wybrane odnoszące się faktycznie do przedmiotu sprawy, pominięto wyroki pozornie związane z przedmiotem sprawy): a) Wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 22 października 2013 r. III AUa (...) - dotyczy pomocnika spawacza, stanowiska, którego nie da się przy najbardziej liberalnej wykładni połączyć z jakimkolwiek stanowiskiem w Wykazie A, orzeka, że przebywanie w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk pracy wymienionej w Wykazie A nie uprawnia do uzyskania wcześniejszej emerytury, b) Wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 27 listopada 2014 r. III AUa (...) - dotyczy osoby pracującej równolegle w charakterze ślusarza, hydraulika, spawacza, orzeka, że przebywanie w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk pracy wymienionej w Wykazie A nie uprawnia do uzyskania wcześniejszej emerytury, c) Wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 22 marca 2013 r. III AUa (...) - dotyczy prac ślusarza-montera, wykonywanych obok stanowisk spawaczy, orzeka, że przebywanie w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk pracy wymienionej w Wykazie A nie uprawnia do uzyskania wcześniejszej emerytury. W ocenie ubezpieczonego sądy powszechne, w tym sądy apelacyjne, orzekające o uprawnieniach emerytalnych osób pracujących w warunkach szczególnych interpretują jednoznacznie przepisy rozporządzenia, w szczególności w zakresie stanowiska pracy określonego w Dziale XIV poz. 25 Wykazu A. Skoro wykładnię w odniesieniu do pracy pomocnika spawacza, dla której nie ma pozycji w obu wykazach, przyrównuje się do pracy elektromontera zakładu produkującego cegły, którą bez trudności, specjalnej wiedzy prawniczej można (skutecznie!)

zakwalifikować jako pracę polegającą na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w Wykazie A, dział V, poz. 11, to świadczy to o rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymagającej wykładni przepisów w tym zakresie. Warto zwrócić na marginesie uwagę, że samo orzeczenie Sądu Apelacyjnego w (...) zawiera wiele sprzeczności, powołując na poparcie swych tez wyroki, które przemawiają za słusznością stanowiska ubezpieczonego, w szczególności orzeczenia Sądu Najwyższego mówiące o primacie charakteru wykonywanej pracy, warunków jej wykonywania nad jego nazwaniem czy przynależnością resortową, pokrywaniu się zakresów pojęć warunków szczególnych ze szkodliwymi warunkami, czy też nieuzasadnionym faworyzowaniu dowodów z dokumentów kosztem dowodów osobowych.

Jednocześnie stopień uchybienia zasadom wykładni, który zarzucić można orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w (...) w niniejszej sprawie kwalifikuje niniejszą skargę do uznania za oczywiście uzasadnioną”.

W ocenie autora skargi oczywista jej zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wynika między innymi z tego, że zaskarżony wyrok został oparty na „oczywiście błędnej wykładni przepisów rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. i wyciągniętych na tej podstawie wniosków: - brak możliwości uzyskania emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach w przedsiębiorstwie produkcji materiałów budowlanych podlegającym resortowi budownictwa, jeśli nie była to praca związana z produkcją materiałów budowlanych, to jest Dział XIV, poz. 25 w zw. z Działem V poz. 11 Wykazu A - w istocie jest to wykładnia zawężająca, do której Sąd Apelacyjny w (...) nie był uprawniony, dyskwalifikuje całą obsługę produkcyjną, bez której produkcja faktycznie nie byłaby możliwa. Trudno poza tym przyznać rację Sądowi, który twierdzi, że czynności obsługowe, konserwacyjne, naprawcze maszyn służących do produkcji cegieł faktycznie nie są czynnościami przy produkcji materiałów budowlanych, co dowodzi oczywistej zasadności niniejszej skargi, - brak możliwości uzyskania emerytury w związku z pracą polegającą na wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, jeśli nie była to praca w przedsiębiorstwie energetycznym, to jest Dział XIV, poz. 25 w zw. z Działem II Wykazu A - również

wykładnia zawężająca i wypaczająca sens zapisu Działu XIV, poz. 25 Wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Zapis ten został wprowadzony w celu objęcia zastosowaniem rozporządzenia wszystkich osób pracujących w warunkach szczególnych przy obsłudze stanowisk pracy wymienionych w szczegółowych działach wykazu, podobnie jak Dział XIV, poz. 24 Wykazu A zawiera prace takie jak kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, choć z pewnością te prace są inne od wymienionych w wykazie, to również uznaje się je za wykonywane w warunkach szczególnych, - wykładnia literalna i wykładnia zawężająca zastosowane przez Sąd Apelacyjny w (...) w niniejszej sprawie, jak pokazuje doświadczenie choćby tej sprawy, bywają ułomne, w szczególności jeśli Sąd ogranicza się wyłącznie do nich, unikając całkowicie wykorzystania lub pomijając wykładnię celowościową (przepisy rozporządzenia zostały uchwalone w celu określeniu kręgu osób uprawnionych do wcześniejszej emerytury, a nie ich wykluczeniu), funkcjonalną (uwzględniając dyrektywy nakazujące interpretowanym przepisom należy nadawać znaczenia, które uczynią je rozwiązaniami najtrafniejszymi prakseologicznie, brać pod uwagę powszechnie akceptowane normy moralne, zasady sprawiedliwości i słuszności, odrzucając przy tym interpretacje prowadzące do absurdalnych lub niemożliwych do zaakceptowania konsekwencji) czym w efekcie doprowadził do wydania wyroku wypaczającego sens instytucji wcześniejszej emerytury dla osób pracujących w szczególnych warunkach na stanowisku określonym w Dziale XIV, poz. 25 Wykazu A". „Praca ubezpieczonego polegała na wykonywaniu czynności elektromonterskich, na które składały się między innymi konserwacja agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Prace takie, co wydaje się oczywiste ubezpieczonemu wykonującemu przez większość swojego życia takie prace, są pracami o znacznej szkodliwości dla zdrowia, uciążliwości oraz wymagającymi wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne oraz otoczenia (zapylenie, hałas, temperatura, wibracje, praca w polu elektromagnetycznym, praca na wysokości). Sąd Apelacyjny, w sposób „oczywiście bezzasadny" stwierdził, że prace ubezpieczonego nie miały

takiego charakteru, co stoi w sprzeczności nie tylko ze stanem faktycznym sprawy, ale i z zasadą logicznego rozumowania oraz zdrowym rozsądkiem. Ubezpieczony dokładnie przedstawił, zobrazował w najprostszy z możliwych sposobów, na czym polegała jego praca, w jakich warunkach pracował i z całą pewnością były to warunki szczególne, to jest warunki o znacznej szkodliwości dla zdrowia...”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony „potrzebą wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów” (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz twierdzeniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni oraz wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest

opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618).

Chociaż w uzasadnieniu wniosku powołano się na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. to autor skargi nie wskazuje ani jednego przepisu prawa, na tle wykładni którego powstały sugerowane we wniosku rozbieżności w orzecznictwie sądowym. Nie jest wystarczające powołanie się – jak to czyni autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej – na szereg wyroków sądów; bez wskazania przepisów prawa, z którymi wiąże się sugerowaną rozbieżność oraz bez przedstawienia rzeczowej argumentacji – uwzględniającej odrębności stanów faktycznych spraw, w których zapadały wskazane orzeczenia – argumentacji wykazującej, że rzeczywiście występuje przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest

oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jej autor opiera na podobnych założeniach, na których buduje uzasadnienie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Jak to wskazuje: „Jednocześnie stopień uchybienia zasadom wykładni, który zarzucić można orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w niniejszej sprawie kwalifikuje niniejszą skargę do uznania za oczywiście uzasadnioną”.

Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wadliwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (pkt 2) i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964). W postanowieniu z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, budzi poważne zastrzeżenia. W uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawa) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Jak wskazano w uzasadnieniu postanowienia z 21 października 2008 r., II PK 158/08, LEX nr 738506, przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną podziela przedstawione wyżej stanowisko judykatury w zakresie omawianej kwestii.

Niezależnie od powyżej stwierdzonej wadliwości uzasadnienia wniosku, stwierdzić należy, że autor rozpatrywanej skargi – w próbie wykazania oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej – nie przedstawia argumentacji, którą wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie wskazuje w nim żadnego przepisu prawa z naruszeniem, którego wiązałby swoje twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Argumentacja skarżącego jest oparta na prostej negacji stanowiska zaskarżonego wyroku; bez uwzględnienia w konstrukcji uzasadnienia wniosku całościowego stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie tak w zakresie jego podstawy faktycznej jak i w zakresie oceny prawnej zasadności roszczenia ubezpieczonego – oceny zasadzającej się na szerokiej analizie wskazanych przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Autor skargi nie przedstawia – w bardzo obszernym uzasadnieniu wniosku – rzeczowej argumentacji polemicznej, którą zakwestionowałby prawidłowość stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

as